

открих и името на Георг Адам, на когото са изплащали заплата до 1937 година. След тази година вече нямаше никаква следа за него. Починал ли беше тогава? В Берлин Бух се запознах с един стар пенсиониран лекар, за когото ми казаха, че е бил приятел с Адам. От него разбрах, че Адам починал в 1948 г., но че неговата съпруга е още жива и живее във Финкенбург, едно село в околностите на Берлин. Освен това от този възрастен лекар научих някои интересни подробности за Адам, например, че произхожда от социалдемократическо семейство, че майка му е от полски произход, че се е чувствал чужд в кръга на преобладаващо консервативните лекари в Берлин-Бух, поради своите политически убеждения и по-скоро бохемския си начин на живот. Затова той търсел близостта на свои еврейски и славянски познати; така например е бил приятел с немските поети Елзе Ласкер-Шюлер и Юлиус Харт, с художника Артур Сегал и с много българи, предимно студенти.

Още на другия ден отидох във Финкенбург, намерих красивата вила на Георг Адам, където на външната порта в градината още стоеше табелка с неговото име, и позвъних. След известно време на терасата на първия етаж се появи възрастна жена - госпожа Адам. Обясних ѝ накратко какво ме води в нейния дом и тя ми хвърли ключовете, с които отключих и влязох в къщата. Доста бях потресен от хаоса, който цареше вътре - очевидно, старата дама трудно се справяше сама. На моите въпроси тя ми отвърна, че е продала библиотеката на мъжа си след неговата смърт през 1948 г., но на тавана може би бих могъл да намеря още нещо, което антикварят не е пожелал да вземе. И действително, след като на тавана отстраних около 500 празни бутилки от червено вино, попаднах на много интересна находка: открих голямо количество български, но и сръбски, словенски, полски и румънски списания и книги - българските, почти всички с посвещения от авторите им, както и цели купища писма и пощенски картички от най-различни податели. Много от тях бяха български, и то почти всички от известни автори: Петко Тодоров, д-р Кръстев, Боян Пенев, а най-много от Мара Белчева. Особено се зарадвах, когато взех в ръцете си първите две стихосбирки на Яворов, двете с посвещения. Първата "Стихотворения" (Варна, 1901 г.), е със следния текст: "На добрия учител г. Пенчо Славейкова - П. Яворов, София, априлий 1901 г.". Посвещението във втората стихосбирка "Стихотворения" (София, 1904 г.) е